

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
A Development of English Speaking Skills for Everyday with Communicative
Language Teaching (CLT) of First Year Special Education and Thai Language
Major Students in the Faculty of Education
Rajabhat Maha Sarakham University

อภิรัตน์ พุทธิติโรก¹

Aphirat Puttidirok¹

ทำวิจัยเมื่อ พ.ศ. 2563

Email : Aphirat26@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพ 73.25/74.46 2. นักศึกษามีคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อน

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹ Faculty of Education Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

*ได้รับบทความ: 3 กุมภาพันธ์ 2564; แก้ไขบทความ: 7 เมษายน 2564; ตอรับการตีพิมพ์: 7 เมษายน 2564

เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.64

คำสำคัญ : 1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2. แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร 3. นักศึกษา

ABSTRACT

The objectives of the research article were 1) to develop of English Speaking skills for everyday with Communicative Language Teaching (CLT) to meet a standard efficiency of 70/70, 2) to compare the students' to compare the students' English Speaking skills for every day before and after learning through the Communicative Language Teaching (CLT), 3) to investigate the students' Satisfaction toward English learning activities by Communicative Language Teaching (CLT). The samples, obtained through cluster random sampling, were 31 students. The research instruments were teaching plans using Communicative Language Teaching (CLT), a speaking skill test, and a satisfaction questionnaire. The data obtained from the pretest and posttest were statistically analyzed, using a t-test for dependent groups. In addition, the data obtained from the questionnaire were analyzed by means of arithmetic mean and standard deviation.

The findings were as follow s: 1. The efficiency of the English Speaking skills for every day with Communicative Language Teaching (CLT) had a value of 73.25/74.46 which was higher than the set value of 70/70. 2. After the intervention, the students had higher mean scores of speaking skills than that of before at a .05 level of significance. 3. Furthermore, the students' overall satisfaction towards the teaching of Communicative Language Teaching (CLT) was at a high level, Mean= 4.31, standard deviation = 0.64.

Keywords : 1. English Speak Ability 2. Communicative Language Teaching 3. Students

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ปัจจุบันนี้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปจากการเน้นกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความถูกต้องในการใช้ภาษามาเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการการจัดการเรียนการสอนจึงมีการส่งเสริมให้มีการแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความรู้กันในกลุ่มผลที่ตามมาคือผู้เรียนเกิดความเข้าใจและยอมรับซึ่งกัน และกันและสามารถใช้กลวิธีในการสื่อความหมายเพื่อให้การสื่อสารดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2556 : 7)

หากพิจารณาทักษะทางภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทักษะการพูดเป็นทักษะการถ่ายทอด ความคิดความเข้าใจและความรู้สึกเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและทราบจุดมุ่งหมายของผู้พูดดังนั้นทักษะการ ฟัง-พูดจึงเป็นทักษะพื้นฐานทางการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญมากและเนื่องจากยุคนี้ เป็นยุคข้อมูลข่าวสารการพบปะเจรจาติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศมีมากขึ้นความจำเป็นในการใช้ ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทยจึงมีมากขึ้นโดยเฉพาะ ความสามารถที่จะพูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือสรุปเรื่องราวเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างไร ก็ตามทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากความเข้าใจและการฝึกฝนเป็น เวลานานและต่อเนื่องไม่ใช่เกิดจากการจดจำเท่านั้นดังนั้นผู้ที่จะใช้ทักษะการพูดในการสื่อสารได้ดีจึง ไม่ได้หมายถึงผู้ที่มีความรู้ทางด้านไวยากรณ์แม่นยำแต่หมายถึงผู้ที่มีความเข้าใจในภาษานั้นอย่าง แท้จริงที่ได้รับการฝึกฝนทั้งทางด้านกฎการใช้ไปพร้อมๆ กับการใช้ภาษาจริงๆ ในชีวิตประจำวัน (ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ, 2560 : 13)

วิชาภาษาอังกฤษในการศึกษาของสาขาการศึกษาพิเศษและภาษาไทยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันจริงได้โดยได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต พุทธศักราช 2563 ผู้วิจัยวิจัยได้ทำการสอนระดับปริญญาตรีซึ่งวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็น วิชาพื้นฐานในการเรียนปรับพื้นฐานความรู้ของนักศึกษาพบว่า ปัญหา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ยังขาดทักษะ การพื้นฐานด้านการพูดอ่านเขียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูดนักศึกษจำนวนมากไม่ สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับเหตุการณ์พื้นฐานที่เกิดในชีวิตประจำวันได้ คล่องแคล่วและบางส่วนไม่สามารถสื่อสารได้ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนจึงทำให้การเรียนการสอนไม่ บรรลุจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ตามที่หลักสูตรกำหนดปัญหาดังกล่าวอาจเป็นมีสาเหตุหลาย ประการเช่น 1) ผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษได้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพียงในห้องเรียนเท่านั้น 2) พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษมีจำกัด 3) ผู้เรียนขาดความกล้าแสดงออก และบางครั้งไม่เห็นความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษและ 4) ขาดสื่อชุดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับ ปัญหาและความต้องการของผู้เรียนจากปัญหาที่ผู้วิจัยพบผู้วิจัยเห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการ สื่อสารซึ่งสามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในทำกิจกรรมนั้นๆ โดยในกระบวนการเรียนรู้

ผู้เรียนมีโดยการได้ฝึกใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆมีการจัดกิจกรรมการพูดและการประเมินผลที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนได้เลือกฝึกทักษะการการพูดในหัวข้อที่กำหนดให้

จากสภาพปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนภาษาที่เน้นเฉพาะความสามารถทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษาแต่เพียงอย่างเดียวนั้นไม่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสารได้ในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดจึงจำเป็นที่จะต้องใช้กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดและให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านการฟัง-พูดและตอบโต้โดยใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับกาลเทศะ (ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ, 2560 : 15) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

4.1 นักเรียนได้พัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามให้เกิดประสิทธิภาพ

4.2 ผู้สอนได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง(Experimental Research) ประชากร ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนทั้งหมด 65 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 31คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม(Cluster Random Sampling) โดยการสุ่มห้องเรียน ขอบเขตตัวแปร ประกอบด้วย 1)ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร 5 ขั้นตอน คือ (1)ขั้นเตรียมหรือขั้นเข้าสู่บทเรียน(Warm up) (2)ขั้นการนำเสนอ(Presentation) (3)ขั้นฝึก(Practice) (4)ขั้นนำไปใช้(Production) (5)ขั้นสรุป(Wrap up) 2)ตัวแปรตาม ได้แก่ (1)ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ (2)ความพึงพอใจของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1)แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 14 แผน รวม 60 ชั่วโมงมีคุณภาพจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด($\bar{X} = 4.60$, S.D.=0.45) 2)แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากเนื้อหาที่เรียนเป็นแบบอัตนัย จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือมีค่าความยาก(B) ระหว่าง 0.29–0.63 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (r_{tt}) ตามแนวคิดของโลเวท เท่ากับ 0.86 3)แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 15 ข้อ ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือมีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.35–0.71 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (α) เท่ากับ 0.92 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ 1)นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทำการทดสอบก่อนเรียน(Pre-Test) 2)ดำเนินการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้ง 16 เรื่อง 3)ทำการทดสอบหลังเรียน(Post-Test) ด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน 4)สอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูล 1)วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E_1/E_2 2)วิเคราะห์หาเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยสถิติ t-test 3)วิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยสถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ ค่าดัชนีความสอดคล้อง(Item-Objective Congruence Index) การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการใช้วิธีของเบรนนาน(Brennan) การหาค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับ โดยการใช้สูตรของโลเวท(Lovett) และหาค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร(p) สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพและประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรคำนวณหาค่า E_1/E_2 และการทดสอบ ค่าเฉลี่ยกรณี

ที่กลุ่มตัวอย่างมี 1 กลุ่มจะเป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกับค่าคงที่ค่าหนึ่งของผู้วิจัยสนใจที่ต้องการเปรียบเทียบ ซึ่งค่าคงที่นี้อาจได้มาจากการกำหนดขึ้นหรือการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ ซึ่งการใช้สถิติทดสอบ t-test (One-sample test) ทดสอบค่าเฉลี่ยกรณีกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม

6. ผลการวิจัย

6.1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร

จำนวนนักเรียน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ เต็ม 175 คะแนน		ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เต็ม 30 คะแนน	
	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_1)	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_2)
31	131.03	74.87	21.94	73.14
ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 74.87/73.14				

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนที่ได้จากการทำใบงาน เท่ากับ 131.03 คิดเป็นร้อยละ 74.87 แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 74.87 และนักเรียนได้คะแนนรวมเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เท่ากับ 21.94 คิดเป็นร้อยละ 73.14 แสดงว่าประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 73.14 ดังนั้น ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70

6.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร

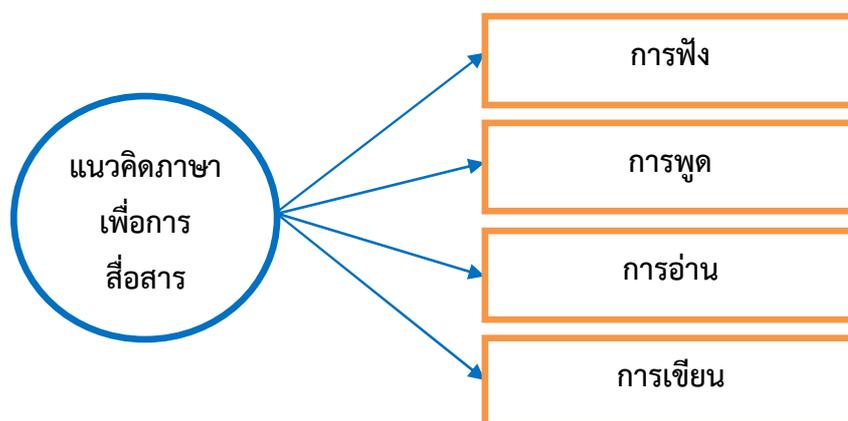
การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	31	30	9.28	1.59	39.10**	0.00
หลังเรียน	31	30	25.16	1.55		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 9.28 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 25.16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนด้วยแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก (\bar{X} =4.40, S.D.=0.64)

7. องค์ความรู้ใหม่

แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาสามารถนำไปใช้ประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้โดยเมื่อนักศึกษานำแนวคิดไปใช้นักศึกษาก็จะเกิดความชำนาญในการใช้สื่อสารทั้ง

ในรูปแบบของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สร้างความเข้าใจและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. อภิปรายผลการวิจัย

8.1 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ 74.87/73.14 ที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมมีความหลากหลายให้นักศึกษามีความเข้าใจและทำกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพในการใช้แต่ละกิจกรรมผู้วิจัยเลือกวิธีนำเข้าสู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายแตกต่างอาทิเช่นเล่นเกมต่อคำศัพท์หรือเดาคำศัพท์จากภาพเป็นต้นโดยเล็งเห็นว่าหากให้นักศึกษาทำกิจกรรมซ้ำๆรูปแบบเดิมอาจจะไม่ท้าทายจึงตัดแปลงการนำเสนอทำให้นักศึกษารู้สึกว่ากิจกรรมที่ทำให้นักศึกษาไม่เบื่อเป็นการกระตุ้นและจูงใจให้ทำกิจกรรมจะช่วยให้พัฒนาการพูดได้ดีขึ้นเพราะสนุกไม่เครียดและได้ฝึกการใช้ภาษากับเพื่อนได้บ่อยขึ้นและจากแบบประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการกิจกรรมพบว่ากิจกรรมทำให้เกิดความท้าทายและทำให้เนื้อหาในบทเรียนน่าสนใจเพิ่มขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดของสกอตต์ (Scott, 1981 : 245) และเบียร์น (Byrne, 1987 : 229) ที่กล่าวว่าจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นผู้สอนควรมีเทคนิควิธีในการทำกิจกรรมมาใช้ในห้องเรียนโดยคำนึงถึงลักษณะในการทำกิจกรรมโดยวิธีการจัดแต่ละกิจกรรมไม่ควรมีวิธีการจัดที่ตายตัวผู้สอนต้องรู้จักปรับให้เหมาะสมกับระดับของนักศึกษาจากการวิเคราะห์ผลข้อมูลจากข้อสังเกตเพิ่มเติมของแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาของนักศึกษาพบว่าหากนักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะให้นักศึกษามีกำลังใจและทำให้รู้สึกว่าการที่ไม่ได้ยากเลยและเมื่อตัวเองประสบผลสำเร็จนักศึกษาก็จะฝึกใช้ภาษาให้คล่องขึ้นและช่วยดูแลเพื่อนที่ยังมีปัญหาในการใช้ภาษาสอดคล้องกับการวิจัยของ สอดคล้องกับการวิจัยของ กฤติยา อริยา (2558 : 75) ที่ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ (หลักสูตร 5 ปี) ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่า ประสิทธิภาพของการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพ 76.24/75.44 สอดคล้องกับการวิจัยของ ณิชฐธิดา ไชยวรรณ (2562 : 83) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย พบว่า การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีประสิทธิภาพ 76.23/75.02 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 และสอดคล้องกับการวิจัยของ ณิชฐธิดา โกมล (2562 : 81) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด พบว่า มีประสิทธิภาพ 77.33/76.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70

8.2 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารได้คะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้เพราะในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งผู้สอนได้กำหนดเป้าหมายในการสื่อสารให้กับนักศึกษาอย่างชัดเจนทบทวนตัวภาษาก่อนทำกิจกรรมทำให้นักศึกษามีความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อทำกิจกรรมการพูดให้ประสบผลสำเร็จนอกจากนี้ก่อนที่จะให้นักศึกษาทำกิจกรรมผู้วิจัยได้สาธิตการทำกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจในการดำเนินกิจกรรมโดยในระยะแรกจะตรวจสอบความเข้าใจในการทำกิจกรรมด้วยการใช้ภาษาไทยเพื่อย้ำความมั่นใจของนักศึกษาว่าในแต่ละกิจกรรมจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการซึ่งส่งผลให้ปัญหาที่นักศึกษาไม่รู้จะพูดอะไรในการสื่อสารลดลงซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของมอร์โรว์ (Morrow, 1981 : 478) ที่กล่าวว่าผู้สอนควรบอกผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่างๆ คือ ต้องรู้ว่ากำลังทำอะไรเพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการนอกจากนี้ออลไรท์ (Allwright, 1980 : 247) ได้กล่าวสนับสนุนว่าการจัดกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรมสอดคล้องกับการวิจัยของ ภรากรณ์ สิทรงฮาด (2558 : 87) ได้ศึกษาการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features) พบว่า คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และณัฐธิดา ไชยวรรณ (2562 : 79) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย พบว่า คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 0.05

8.3 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการสอนกระบวนการสอนเขียนของการเรียนด้วยแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.64 ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดอย่างอิสระได้แสดงออกได้ปฏิบัติศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียนทำให้พฤติกรรมที่สังเกตเห็นในแต่ละกลุ่มของนักศึกษาใช้เวลาใช้แผนการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสารนักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกด้วยการศึกษาคิดค้นคำศัพท์ประโยคภาษาอังกฤษด้วยตนเองแล้วนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนภายในกลุ่มและยังมีการทดลองฝึกปฏิบัติพูดนำเสนอมีท่าทางแสดงออกอย่างมีชีวิตชีวาซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ กฤติยา อริยา (2558 : 75) ที่ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ (หลักสูตร 5 ปี) ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่า พฤติกรรมการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบ

สตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยคะแนนระดับพฤติกรรมการฟัง-พูดอยู่ในระดับมาก อีกทั้งผลการศึกษาพฤติกรรมระหว่างเรียนจากการบันทึกภาพวิดีโอ พบว่า ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมีความเชื่อมั่นใฝ่รู้ใฝ่เรียน อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการวิจัยของ ภรากรณ์ สิทรงฮาด (2558 : 81) ได้ศึกษาการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์(News Report Genre Features) พบว่า นักศึกษามีเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์(News Report Genre Features) พบว่าโดยภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจในระดับสูง (3.92) และสอดคล้องกับการวิจัยของ ฉินฐิตา โกมล (2562 : 81) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (4.15)

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

9.1.1 ผู้เกี่ยวข้องด้านการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรกำหนดให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหลากหลายวิชา

9.1.2 ภาควิชาควรพิจารณาส่งเสริมการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการประเมินตนเองเพิ่มเติมจากการประเมินโดยผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อนำผลประเมินที่นักศึกษาสะท้อนความจริงไปการวางแผนเพื่อการพัฒนาที่ถูกต้องตรงกับปัญหาของนักศึกษารายคน

9.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

9.2.1 การปฐมนิเทศก่อนการทดลองทำให้นักศึกษาเข้าใจในการเรียนการสอนที่จะเกิดขึ้นว่าจะจะเป็นในลักษณะใดผู้สอนควรเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษารวมถึงการออกคำสั่งให้นักศึกษาปฏิบัติตามเป็นภาษาอังกฤษเพื่อที่นักศึกษาจะได้เกิดความมั่นใจและสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆได้

9.2.2 การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในการสื่อสารด้วยตนเองทำให้นักศึกษามีความพยายามที่จะให้คู่สนทนาเข้าใจในสิ่งที่ตนเองต้องการสื่อทางภาษาและภาษาท่าทางส่งผลให้ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งนักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาที่หลากหลาย

9.2.3 ผู้แจ้งให้นักศึกษาทราบล่วงหน้าว่าในการสอนครั้งนี้ นักศึกษาสามารถประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษได้และมีการทดสอบโดยอาจารย์ชาวต่างประเทศดังนั้นจึงเป็นแรงจูงใจในการเรียนและทำกิจกรรมเป็นอย่างดี

9.2.4 จากการที่ผู้วิจัยทำกิจกรรมที่ให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมหลากหลายรูปแบบเช่นกิจกรรมคู่กิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมที่ทำทุกชั้นทำให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษา กับเพื่อนร่วมชั้นที่หลากหลายและนักศึกษาที่เรียนเก่งได้มีโอกาสได้ช่วยนักศึกษาที่เรียนอ่อน

9.2.5 นักศึกษาบางคนมีความกังวลใจเมื่อต้องฝึกการพูดด้วยวิธีนี้และยังรู้สึกไม่มั่นใจเมื่อต้องพูดด้วยตนเองโดยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีเวลาในการเรียนมากกว่านี้ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนซึ่งถ้านักศึกษาได้ฝึกบ่อยๆและต่อเนื่องจะช่วยให้นักศึกษาลดความวิตกกังวลและประสบความสำเร็จ

9.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

9.3.1 ควรมีการศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษโดยแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป

9.3.2 ควรได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารกับกระบวนการสอนแบบอื่นๆ

10. เอกสารอ้างอิง

- กฤติยา อริยา. (2558). การใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ(หลักสูตร 5 ปี) ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ณัฐธิดา ไชยวรรณ. (2562). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- ธินัฐดา โกมล. (2562). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. (2560). ภาษาที่สนทนา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภรากรณ์ สีสรงฮาต. (2558). การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน(Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์(News Report Genre Features). วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2556). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Allwright, R.L. (1980). *The Importance of Interaction in classroom Language Learning*. Arbor, Michigan : Health Administration Press.

Byrne, D.R. (1987). *Techniques for classroom interaction*. Harlow : Longman.

Morrow, T.K. (1981). *Principle of Communicative Methodology in Communicative in the Classroom*, 59-66. Edited by K. Johnson and K. Morrow. Essex : Longman Group.

Scott, R.T. (1981). *Speaking in Keith' Johnson and Keith Morrow in Communication in the Classroom*. London : Longman Group Ltd.

11. คำขอบคุณ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ บุคลากรและผู้บริหารสาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้ จนทำการวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ ขอขอบใจนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่ให้ความร่วมมือในการเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้